

Forfatter: Udrag fra De fortryllede Fingre

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 156.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366027312/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

hed, der laae udenfor det Tilladtes Grændser i denne vor Tilværelses Sphære. Hun havde ofte tænkt paa at besøge sin gamle Gudmoder i Skovhuset, for at tale med hende derom; men hun havde dog altid udsat dette Besøg af en uvilkaarlig Frygt for at inddrages for dybt i den Forestillingskreds om de magiske Kræfter, der engang havde havt en saa forvirrende Indflydelse paa hendes Fantasi.

Smerten i Fingrene tiltog imidlertid i høi Grad: de opsvulmede, og, efter mange mislykkede Forsøg paa at helbrede dem, erklærede Lægen en Dag, at der var Beenædder og nu tillige Koldbrand i dem, og at det var ingen Redning for hendes Liv, hvis ikke alle tre Fingre inden 24 Timer bleve afsatte.

Bekymringen var stor i Familien; men Thora fandt sig deri med en mageløs Resignation. Det var ved Påsketiden i det tredje Aar efter hendes Confirmation. Hun gik nu i sit nittende Aar, og var saavel for sin Skjønhed, som endnu mere for sin usigelige Elskværdighed og Mildhed, næsten tilbedt af Enhver, der kjendte hende. Ulykken med hendes Fingre havde vakt almindelig Deeltagelse. Alle havde villet give Raad, og der var ogsaa blevet talt om, at lade hende en saakaldet klog Kone, som ofte havde helbredet farhge og af Lægerne opgivne Beenskader, men som i de sidste Aar havde afholdt sig derfra, enten af religiøse Skrupler, som Nogle paastode, eller af Frygt for at forfølges som Qvaksalverske og mistænkes af Almuen for Hexeri og Trolddom. Hun havde aldrig taget Betaling for sine Mirakelkure og hun rostes af Alle for sit fromme Levnet. Denne kloge Kone var Thoras Gudmoder. Ved Lægens Erklæring om den nødvendige Operation, raadede man atter til at søge Hjælp hos denne Kone, og Thoras Forældre med hele Familien vilde have Bud til hende.

«Nei, nei!» – udbryd Thora heftig og bestemt, da hun hørte hvad man havde for – jeg har nu ikke seet Gudmoder i sex Aar. Som Barn havde jeg stor Giæde af hendes Eventyr, og det Indtryk, hun gjorde paa mig, der eneste Gang jeg synes, at jeg har besøgt hende, glemmer jeg aldrig. Men jeg veed, hun befatter sig ikke meer med hine hemmelighedsfulde Konster – og jeg er selv bange derfor. Lad i Guds Navn Lægen komme i Morgen tidlig og foretage det Nødvendige!»

Det var henad Aften. Thora var gaaet tilsengs og led frygteligt; men hun klagede ikke. Der var en Fred og Mildhed udbredt over hendes Ansigt, som gav det et næsten forklaret Udtryk – og man frygtede for hendes Liv. Kort før Solnedgang holdt der en Vogn for